

Arrest

nr. 74 815 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 april 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 mei 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 23 mei 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 04/04/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte noch over de noodzakelijk geachte behandeling. Aldus is de aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, "Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van het artikel 9ter Vreemdelingenwet ; Schending van het redelijkheidsbeginsel; Manifeste beoordelingsfout."

Verzoeker betoogt als volgt:

"5.1.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat zijn verblijfsaanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet als niet-ontvankelijk verworpen wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

5.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het medisch attest die door de behandelende geneesheer werd ingevuld op datum van 04/04/2011 niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in art. 9ter § 1, vierde lid Vreemdelingenwet.

Meer bepaald zou de geneesheer geen uitspraak doen omtrent de graad van de ernst van de ziekte. De verzoeker kan niet akkoord gaan met de desbetreffende motivering van de weigeringsbeslissing.

Er kan immers niet voorgehouden worden dat de geneesheer geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van de ernst van de ziekte.

De bestreden beslissing gaat in tegen alle redelijkheid en schendt hierdoor de motiveringsverplichting en het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

5.1.2.1.

Het valt de verzoeker op dat de Dienst Vreemdelingenzaken de voorgelegde medische attesten veel te strikt op de vorm beoordeelt.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt vast dat de dokter de graad van de ernst van de aandoening niet invulde in het vakje B/ Diagnose en oordeelt om die reden dat er niet voldaan is aan de vormvoorwaarde om tot de ontvankelijkheid te besluiten.

5.1.2.2.

Deze visie is veel te strikt en te formalistisch.

Inderdaad, het is niet omdat de dokter de graad van de ernst van de aandoening niet aanduidt in het vakje "B/ DIAGNOSE" van het standaardgetuigschrift, dat er per definitie kan besloten worden dat hij geen enkele uitspraak deed omtrent de graad van de ernst van de ziekte.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het beoordelen van de ontvankelijkheid alle medische attesten en documenten te beoordelen en zich niet louter te baseren op het puur formele aspect.

In casu. kan waargenomen worden dat de dokter in het kwestieuze medisch attest wel degelijk een uitspraak deed omtrent de graad van de ernst van de aandoening-Zo vermeldde de dokter in het betrokken medisch attest dat de aandoening chronisch is [zie vak O en dat de prognose zonder behandeling "verslechtering" [zie vak D) is.

Bovendien stelt het rapport van de psycholoog Klauser in het Sozial Psvchologisches Zentrum V.o.G. dat de psychische problemen die door de verzoeker geschetst worden zoals slaapstoornissen en zelfmoordneigingen bevestigd kunnen worden door de psychische staat waarin hij zich bevindt en er bijgevolg een psychologische opvolging noodzakelijk is.

Deze elementen houden dus wel degelijk een zekere uitspraak in over de ernst van de aandoening.

5.1.2.3.

Het valt trouwens op dat het standaard medische getuigschrift waarover de Dienst Vreemdelingenzaken het heeft, misleidend is als het over de graad van de ernst van de aandoening gaat.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken verwacht klaarblijkelijk een duidelijke uitspraak omtrent de graad van de ernst van de aandoening terwijl het vakje "B/ DIAGNOSE" de dokters misleidt omdat er in de hoofdletters enkel sprake is van "B/ DIAGNOSE".

De dokters interpreteren dit vak dan ook steevast als de beschrijving van de aandoening 'an sich' en hechten geen belang aan de beschrijving van de graad van de ernst van de aandoening binnen dit vak.

5.1.2.4.

Hoe het ook zij, de Dienst Vreemdelingenzaken benadert de kwestieuze medische attesten veel te formalistisch. De dokter heeft immers wel degelijk een uitspraak gedaan omtrent de graad van de ernst van de aandoening. In alle redelijkheid kan derhalve aangenomen worden dat het standaard getuigschrift voldoet aan de vormvoorwaarden om te besluiten tot de ontvankelijkheid.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het besttuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDEIANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Meenden, Kluwer, 2002, p. 55 - 55).

5.1.3.

De bestreden beslissing dient derhalve omwille van de schending van de hierboven vermelde wetsbepalingen en principes vernietigd te worden."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen na de motivering van de bestreden beslissing en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangehaald te hebben :

"(...) Verwerende partij stelt vast dat het medische getuigschrift geen nauwkeurige omschrijving bevat van de noodzakelijk geachte behandeling en evenmin van de graad van ernst van de ziekte waaraan verzoeker zou leiden. Waar verzoeker meent dat 'Verslechtering' een weergave is van de prognose zonder behandeling, merkt verwerende partij op dat 'Verslechtering' bezwaarlijk beschouwd kan worden als de mogelijke behandeling van verzoeker. Verzoeker toont niet aan wat zijn behandeling dient te zijn door te stellen dat indien hij niet behandeld wordt zijn situatie zal verslechteren. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat in het attest vermeld werd dat de aandoening chronisch van aard is, merkt verwerende partij op dat dit geenszins beschouwd kan worden als een nauwkeurige weergave van de graad van de ernst van de ziekte. Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat het aan verzoeker toekomt om alle gegevens nauwkeurig weer te geven in zijn medisch attest, conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals supra weergegeven.

Het kan niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat, gelet op het zeer summier ingevulde medische getuigschrift, de beslissing gesteld heeft dat niet voldaan werd aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RW nr. 9420 van 31 maart 2008;.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden waarbij zowel verwezen werd naar de wettelijke bepaling als naar de feitelijkheden die aan de grondslag van de beslissing liggen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin tevens de schending van de materiële motiveringsplicht opgeworpen wordt en gesteld wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9 ter, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)"

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het medisch getuigschrift dat voorgelegd werd, niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. In casu wordt vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte noch over de noodzakelijk geachte behandeling.

2.6. Bij koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna koninklijk besluit van 24 januari 2011) werd een model standaard medisch getuigschrift voorzien.

2.7. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker bij zijn in punt 1.1.bedoelde aanvraag een op 4 april 2011 door een arts ingevuld medisch getuigschrift gevoegd dat opgesteld is conform het model standaard medisch getuigschrift.

Rubriek B van het standaard medisch getuigschrift luidt als volgt: *"B/ DIAGNOSTIC : description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'Article 9ter est introduite (1) Il est dans l'intérêt du patient que des pièces justificatives (p.ex. rapport émanant d'un médecin-spécialiste) soient produites pour chaque pathologie."*

De arts van verzoeker vermeldde in concreto onder deze rubriek het volgende : *"Syndrome posttraumatique, dépression, insomnie."*

Hieruit blijkt derhalve dat de arts van verzoeker nagelaten heeft de graad van ernst van de aandoeningen te vermelden. Verzoeker geeft dit ook zelf toe in zijn verzoekschrift wanneer hij stelt: *"Inderdaad, het is niet omdat de dokter de graad van de ernst van de aandoening niet aanduidt in het vakje "B/ DIAGNOSE" van het standaardgetuigschrift (...)"*.

Verzoeker kan niet dienstig opmerken *"Het valt trouwens op dat het standaard medische getuigschrift waarover de Dienst Vreemdelingenzaken het heeft, misleidend is als het over de graad van de ernst van de aandoening gaat. Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken verwacht klaarblijkelijk een duidelijke uitspraak omtrent de graad van de ernst van de aandoening terwijl het vakje "B/ DIAGNOSE" de dokters misleidt omdat er in de hoofdletters enkel sprake is van "B/ DIAGNOSE", aangezien de rubriek B wel degelijk na zijn aanhef expliciet vermeldt dat de graad van ernst van de aandoening dient te worden vermeld. Het gegeven dat dit in kleinere letterdruk wordt vermeld, houdt niet in dat het als misleidend kan bestempeld worden.*

2.8. Waar verzoeker vervolgens betoogt dat de arts in het overgemaakte medisch getuigschrift “*wel degelijk een uitspraak deed omtrent de graad van de ernst van de aandoening*” en preciseert “*Zo vermeldde de dokter in het betrokken medisch attest dat de aandoening chronisch is [zie vak O en dat de prognose zonder behandeling "verslechtering" [zie vak D) is.*”, dient de Raad op te merken dat uit het feit dat een aandoening chronisch is en zonder behandeling verslechtert, niet ipso facto de graad van ernst voortvloeit.

2.9. Waar verzoeker verwijst naar de vermelding in een rapport van een psycholoog gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, dient de Raad op te merken dat daargelaten de vraag of dit deel uitmaakt van het standaard medisch getuigschrift, de bevindingen van een psycholoog niet gelijkgesteld kunnen worden met de diagnose van een arts die blijkens het standaard medisch getuigschrift in deze vereist is.

2.10. De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker in zijn betoog enkel het motief van de bestreden beslissing viseert dat stelt “*Het standaard medisch getuigschrift dd 04/04/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte*” maar niets inbrengt tegen het motief van de bestreden beslissing dat stelt “*Het standaard medisch getuigschrift dd 04/04/2011 toont geen enkele uitspraak (...) over de noodzakelijk geachte behandeling*”, dat op zich de bestreden beslissing kan schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker op, “*Schending van de substantiële vormvereisten; Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer ;Machtsoverschrijding.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

4.2.1.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché Isabelle Sleymer maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

4.2.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.2.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

"... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 'j "elektronische handtekening" : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2L'. "geavanceerde elektronische handtekening" : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging

van de gegevens kan worden opgespoord. "

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

4.2.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint in het gemeentebestuur.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document (qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.2.5.

a). *De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.*

b). *Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.*

Zo kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

4.2.6.

De administratieve beslissing dd. 13/04/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."

2.12. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een "digital image" van de handtekening is (cfr. S. Van Den Eynde, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit, J. Steyaert, Ü. Maris en E. Goubin (ed.), Leuven, 2001, 71-84) . Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de "digital image" van de handtekening die betekend werd aan verzoekers en die zich tevens bevindt in het administratief dossier, (zie RW, nr. 34 364 van 19 november 2009). Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan onzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek als zou eender wie de elektronische/ingescande handtekening kunnen gebruiken. Immers, een gescande handtekening wordt gehanteerd binnen het "EviBELsysteem" waarmee elektronische beslissingen worden aangemaakt. Het volstaat dus niet voor een onbevoegde persoon om toegang te krijgen tot de PC van een bevoegd ambtenaar om dan via de aanmaak van een beslissing via het softwareprogramma "Word" of "Wordperfect" de elektronische handtekening van de bevoegde ambtenaar te "plakken" in een zelf aangemaakte beslissing. Een onbevoegde persoon moet zich al meester maken van de persoonlijke login van de PC én het gecrypteerde wachtwoord van het "EviBELsysteem" om een beslissing te kunnen aanmaken en er een elektronische handtekening van een bevoegd ambtenaar op te "plakken". Bovendien werden er richtlijnen uitgevaardigd aangaande de moeilijkheidsgraad van het gehanteerde wachtwoord. Eij dienen (..) letters, (...) cijfers en (...) teken (s) te bevatten. Dit wachtwoord is daarenboven slechts voor een bepaalde periode geldig waarna een ander wachtwoord dient gekozen te worden dat verschillend moet zijn van het voorheen gekozen wachtwoord. (zie RW, nr. 34 364 van 19 november 2009). Het staat derhalve ontegensprekelijk vast de bestreden beslissing wel degelijk ondertekend werd door en uitgegaan is van attaché Isabella Sleymer wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoeker. Het tweede middel is ongegrond."

2.13. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* acht de Raad het middel ambtshalve onontvankelijk. Er is de Raad geen dergelijk beginsel bekend en verzoeker laat na aan te geven welk beginsel hij beoogt en in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt.

2.14. Samenvattend valt de verzoekende partij blijkens haar betoog over het feit dat de handtekening die op de bestreden beslissing figureert geen handgeschreven handtekening is, wat volgens haar de schending van een substantiële vormvereiste betreft. Verzoekende partij stelt dat de betrokken handtekening evenmin een elektronische handtekening is maar een ingescande handtekening, waarvan zij enkele nadelen opsomt. Verzoekende partij verwijst ten slotte nog naar een arrest van de Raad van State nr. 193.106 van 8 mei 2009.

2.15. Het staat niet ter betwisting dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening is. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft echter in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling manueel dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cfr. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

2.16. Verwerende partij betwist blijkens haar nota niet dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing een ingescande handgeschreven handtekening is. Zij verduidelijkt in haar nota dat de originele handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Zij stelt verwijzend naar rechtsleer dat bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing het lijkt alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een *“digital image”* van de handtekening is. Verwerende partij merkt op dat de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de *“digital image”* van de handtekening betekend werd aan verzoekende partij en dat die zich tevens bevindt in het administratief dossier.

2.17. Artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatie diensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

2.18. Bovenstaande definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.6-7).

2.19. In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *“Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).”* (G. SOMERS en J. DUMORTIER, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);

- *“Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst. (...) Het begrip “elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door*

inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p. 185);

- *“Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening (...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.”* (P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. VANDENDRIESSCHE geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *“Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”*;

- Ook volgens S. DE BACKER is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl. 78, p. 1);

- *“Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening”* (P. VAN EECKE, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- *“Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of assymetrische encryptietechnieken.”* (R. DE CORTE, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

2.20. Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers blijkens de informatie van de verwerende partij een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument. Het gegeven dat een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument met de gescande handgeschreven handtekening uitgeprint wordt en de papieren versie vervolgens in het administratief dossier opgenomen wordt en betekend wordt, houdt niet in dat de gescande handgeschreven handtekening die zich erop bevindt, haar aangemaakt “elektronisch karakter” verliest (cfr. de in punt 2.19. geciteerde rechtsleer en P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p. 553-554, die onder de rubriek “presentatie van de handtekening aan de rechter” het volgende stelt: *“Waarschijnlijker is echter dat het elektronisch bewijsstuk helemaal niet op elektronische wijze aan de rechtbank wordt meegedeeld maar op een papieren drager wordt afgedrukt en bij het dossier wordt gevoegd (...). Een digitale handtekening ziet er op papier zeer vreemd uit, maar zij blijft geprint even geldig als in elektronische vorm”*). De stelling van verzoekende partij, dat een gescande handtekening geen elektronische handtekening is, onderbouwd met één artikel uit de rechtsleer, kan dan ook niet gevolgd worden.

2.21. Er kan derhalve samenvattend gesteld worden dat de gescande handtekening die figureert op de eerste bestreden beslissing de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt en dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1°, van de wet van 9 juli 2001 (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655; RvS 24 september 2010, nr. 207.656).

2.22. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat :

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

2.23. De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p. 14);

- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p. 14);

- *“Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p. 25).

2.24. Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechts-geldigheid kan worden ontzegd en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan worden beschouwd indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend.

2.25. De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in Computerrecht 2001/4, p. 187).

2.26. Ter terechtzitting verduidelijkt de verwerende partij dat eenmaal een elektronische handtekening werd geplaatst onder de beslissing die elektronisch werd aangemaakt, de beslissing geregistreerd wordt en zij niet meer onder gewijzigde vorm kan worden opgeslagen. Hierdoor wordt de integriteit van de akte bewerkstelligd.

2.27. Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché I.S., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. Verwerende partij verduidelijkt ter terechtzitting dat de handtekening op unieke wijze verbonden is met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. Zij stelt dat de naam van de betrokkene bij aanmaak van de beslissing automatisch mee verschijnt in het kadertje met de handtekening. Hieruit dient afgeleid te worden dat de handtekening die op de bestreden beslissing figureert, wel degelijk toebehoort aan “[I.S.], attaché”. Verzoekende partij betwist dit alleszins niet. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat gesteld kan worden dat attaché I.S. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent.

2.28. Voor zover uit het betoog van verzoekende partij dat “*De betreffende handtekening in principe door eender wie (kan) geplaatst worden*” dient afgeleid te worden dat een onbevoegde persoon zich wel eens onrechtmatig de gescande handtekening van attaché I.S. en diens naam en hoedanigheid zou toe-eigenen om een elektronische beslissing aan te maken, dient de Raad op te merken dat de verwerende partij in haar nota stelt: *“Immers, een gescande handtekening wordt gehanteerd binnen het “Evibel-systeem” waarmee elektronische beslissingen worden aangemaakt. Het volstaat dus niet voor een onbevoegde persoon om toegang te krijgen tot de PC van een bevoegd ambtenaar om dan via de aanmaak van een beslissing via het softwareprogramma “Word” of “Wordperfect” de elektronische handtekening van de bevoegde ambtenaar te “plakken” in een zelf aangemaakte beslissing. Een onbevoegde persoon moet zich al meester maken van de persoonlijke login van de PC én het*

gecrypteerde wachtwoord van het "Evibelsysteem" om een beslissing te kunnen aanmaken en er een elektronische handtekening van een bevoegd ambtenaar op te "plakken". Bovendien werden er richtlijnen uitgevaardigd aangaande de moeilijkheidsgraad van het gehanteerde wachtwoord. Eij dienen (...) letters, (...) cijfers en (...) teken (s) te bevatten. Dit wachtwoord is daarenboven slechts voor een bepaalde periode geldig waarna een ander wachtwoord dient gekozen te worden dat verschillend moet zijn van het voorheen gekozen wachtwoord." Verwerende partij verduidelijkt ter terechtzitting dat de omkadering bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de elektronische handtekening zoals vastgesteld in arrest RvV nr. 34 364 van 19 november 2009, waarnaar zij in haar nota verwijst, nog steeds geldt.

2.29. De Raad neemt dan ook aan dat het systeem van de verwerende partij waarbinnen elektronische beslissingen aangemaakt worden met een elektronische handtekening, voldoende beveiligd is om te verhinderen dat iemand anders toegang zou hebben gehad tot de elektronische handtekening en hoedanigheid van attaché I.S. zodat aangenomen kan worden dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgegaan is van attaché I.S., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoeker.

2.30. De redenering van de verzoekende partij komt erop neer dat paswoorden en codes worden "gehackt" door onbevoegde personen opdat deze om een niet nader genoemde reden negatieve beslissingen kunnen treffen met betrekking tot verzoekster of dat onbevoegde personen met scanner en printer de elektronische handtekening en hoedanigheid van een bevoegde ambtenaar kopiëren en fingeren op een zelf aangemaakte beslissing. Deze redenering vereist een begin van bewijs maar wordt in casu nergens door gestaafd. Er zijn ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier die hierop zouden wijzen. Een dergelijke gratuite redenering is niet voldoende om aan te tonen dat het gehanteerde systeem van de verwerende partij waarbinnen elektronische beslissingen aangemaakt worden met een elektronische handtekening niet voldoende beveiligd is. Zij veronderstelt strafbare handelingen zoals valsheid in geschrifte, valsheid in informatica (artikel 210 bis van het Sw.), misdrijven tegen de vertrouwelijkheid, integriteit en beschikbaarheid van informaticasystemen en van de gegevens die door middel daarvan worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen (cf. artikel 550 bis e.v. van het Sw.) Dergelijke strafbare handelingen veronderstellen een intentioneel element dat dient aangetoond te worden via een strafrechtelijke procedure. Te dezen kan nog opgemerkt worden dat een handgeschreven handtekening ook kan nagebootst worden en dus evenmin een "waterdichte" garantie vormt dat een beslissing getroffen werd door de bevoegde ambtenaar.

3.31. Concluderend dient de Raad te stellen dat de omstandigheid dat de handtekening van attaché I.S. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA